

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biurul de distribuire: Librăria Asociației Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Posibilitatea întoarcerii.

Dulcele Mântuitor cu o singură privire a lui într-o clipă a făcut din mai marile vameșilor om pocăit, care nu avea mai arzătoare dorință, decât să repare greșele lui. Această milostenie a lui Isus, care a produs întoarcerea lui Zaheu există și azi și minunile sale se întâmplă în fiecare moment. Și omul care a simțit asupra lui privirea blândă a lui Isus, care a auzit vorba lui duioasă, luminat de Spiritul Sfânt, devine mai sfânt, mai bun, mai înțelegător, decât aceia care cu inimă plină de mândrie, cu suflet înfumurat, țin legea conform literilor, dar nu și spiritului ei.

Cei care într'un minut de supremă fericire zăresc mâna lui Dumnezeu întinsă spre ei și o apucă, o udă cu lacrimile și o acoper cu săruturile lor și mai mult

nu se descopiază de ea, se îmbracă în harul, pe lângă care, poate, un „virtuos“ îngâmfat a trecut fără să-l observe.

De aceea nimeni să nu disprețuească pe semenul lui, fie acela oricât de păcătos, căci se poate că azi sau mâine, păcătosul spălat în marea pocăinței și ars în focul iubirii, va deveni far strălucitor al virtuților, cum cei care îl judecă n'au fost niciodată. *Păcatele sunt de urât, oamenii însă nu!*

Ca să întâlnim însă harul aducător de întoarcere a lui Dumnezeu, trebuie să l căutăm și să facem și pe alții să-l caute. Zaheu, dacă n'ar fi ieșit în drum, dacă nu s'ar fi suit în smochin, privirea lui Isus nu l'ar fi întâlnit și ar fi rămas, cine a fost. De aceea, să nu înconjurăm *biserica, vorbirile stinte, reuniunile pioase,*

să facem și pe alții ca să le cerceteze, pentru că poate o licărire a harului dumnezeiesc, chiar prin aceste va schimba viața noastră, sau a altuia. Inițiativa aceasta din partea sufletului nostru este singurul lucru, care noi îl putem da spre scopul mântuirii noastre. Ca harul lui Dumnezeu să lucreze în noi, trebuie ca să întâlnescă bunăvoință din partea noastră, să nu-l innăbușim în noi. Pentru aceea, dacă o voce internă ne neliniștește, să mergem la mărturisire; dacă ne îndeamnă să mergem la biserică, să o ascultăm; dacă ne povățuiește să ascultăm mai atent o vorbire, să-o facem aceasta; căci nu se știe unde și când vom auzi vorbele cele mai mângâietoare, de pe buzele cele mai sfinte, deslegându-ne din cătușele păcatului și făcându-ne fericiți pe veci: „Azi s'a făcut mântuire omului acesta.“

Dr. Irina Berinde

Ziua magilor.

Sunt unele popoare creștine care s'au îndătinat să retrăiască clipe biblice la unele sărbători mari din timpul anului. Astfel marele poet francez Mistral (1830—1914) ne povestește ce se petrecea la ziua magilor în Maillane, în Provența (Provence) în sudul Franței.

Dar farmecul, cu imagini biblice trăite, ziua magilor, când magii soseau la Maillane!

„Mâni, e ziua magilor, ne spuneau mamele noastre. Dacă voiți să-i vedeți sosind, duceți-vă repede, copii, înaintea lor și duceți-le și ceva daruri.

... Și hai la drum! Toată aia de copii din sat, plecam entuziasmați să întimpinăm pe regii dragi, care veneau la Maillane cu paji, cu cămilele, cu toată curtea să adore pe copilul Isus.

— Unde vă duceți micuților?

— Ne ducem înaintea regilor.

Și astfel cu toții împreună, băeții cu părul numai cârlionți, fetițele blondine cu scufițe și în saboți mititei, o apucam pe drumul spre Arles, cu inima svâcnind de bucurie, cu ochii plini de visiuni și ducând în mâni, după cum ni se spusese plăcinte pentru regi, smochine uscate pentru paji, fân pentru cămile.

Sufla vântul cel rece, era frig.

Soarele se pleca palid spre Rhône...

Pâraiele erau înghețate. Iarba de pe margini se pârlise, ramurile sălcuilor desfrunzite rugi-

neau. Prihorul, sfredelușul săriau neastâmpărați, prietenoși din creangă în creangă. Și oameni nu mai era pe câmpuri, doar câte o biată văduvă culegând vreascuri sau câte-un bătrân în sdrențe, culegând melci de pe lângă garduri.

— Unde vă duceți așa de târziu, micuților?

— Ne ducem înaintea regilor.

Și cu capul în sus, mândri ca niște cocoșei, râzind. cântând, țupăind într'un picior, dându-ne pe ghiață, mergeam înainte pe drumul alburii, măturat de vânt. Ziua scădea.

Clopotnița din Maillane dispărea după arbori, după ciprii cei mari, cu vârfurile negre, și câmpia largă și goală, se întindea până departe. Nimic nu se arăta în zare de cât mănunchiuri de ciulini, smulși de vânt.

Ca în serile din iarnă totul era trist, suferind și mut. Totuș mai dădeam peste câte un cioban care învăluit în manta își păștea oile.

— Da, unde vă duceți copii, așa de târziu?

— Ne ducem înaintea regilor. N'ai putea să ne spui când o să-i vedem?

— A, da, regii? Adevărat... Is acolo, vin îndată, o să-i vedeți!

Și ne puserăm pe alergat întru întimpinarea magilor cu plăcintele noastre cu mănunchiurile de fân pentru cămile. Ziua sfârșia. Soarele întunecat de un nou enorm se ducea puțin câte puțin. Vorbăria nebunatică se molcomea.

Vântul devenia tot mai rece și cei mai curajoși își încetineau pașii.

Deodată:

— „Iată-i!”

Un strigăt de bucurie ne bună năvăli din toate gurile, și magnificența pompei regale ne lua ochii. O izbucnire, un triumf de culori splendide, sărbătorești înflăcăra, incendia apusul. Fâșii mari de purpură fâl-făiau ca flăcările și din aur și din rubine o jumătate de coroană înălța un cerc de raze lungi spre cer, lumina orizontul.

— „Magii, magii, iată coronele lor, mantalele, drapelele, cavaleria și cămilele care vin.” Și rămaserăm uluiți.

Dar într'o clipă toată splendoarea și gloria se șterse cu ultima vâpaie a soarelui.

Iată-ne singuri, cu gura căscată, în mijlocul câmpiei întunecate.

— Pe-unde s'au dus regii?

— Pe la spatele munților.

Se auzia o pasere de noapte. Ne era frică de amurg, cu toții o apucaram îndărăt ronțâind plăcintele, smochinele pe care le-adusesem pentru magii.

Când ajunserăm acasă, ne întrebară mamele:

— Ei, i-ați văzut?

— Nu, au trecut pe cealaltă parte a munților.

— Dar ce drum ați luat?

— Drumul arlatan.

— A, săracii mei melușei. Magii nu vin dintr'acolo. Ei vin din spre răsărit.

Trebuia să luați vechiul drum al Romei.

A, dacă i-ați fi văzut cât de

frumoși erau când au intrat în Maillane! Tobe, trompetele, paji, cămilele, ce larmă, Doamne!

Acuma, sunt la biserică, unde își fac adorație. După cină, să vă duceți să-i vedeți. Cinăi repede și repede la biserică. Acolo tot poporul cânta întovârșit de orgă. Și străbătând mulțimea, ajunserăm în paraclisul Sfântei Nașteri unde steaua cea frumoasă strălucea sus pe altar, unde cei trei regi

magi în mantale roșii, galbene și albastre salutau pe copilul Isus, regele Gaspar cu caseta sa de aur, regele Melchior cu cădelnica și regele Baltazar cu vasul cu mir. Paji încântători la le țineau cozile mantalelor, apoi cămilele ce-și înalțau capul de-asupra magarului și bouului; Sfânta Fecioara și sfântul Iosif, păstori și păstorite.

Traducere de

O. C.

jubileului. După concepția noastră calolică anul sfânt iubilare are chemarea de a desrobi sufletul din cătusele păcatului așa, că acest suflet să-și recâștige libertatea. Se cerestreză mai des biserica, să se mărțurisască și cuminice mai des ca de altă dată, prin fapte bune și milă să ducă o viață mai plăcută înaintea lui Dumnezeu.

În urma rânduielii papei Paul al II-lea, Biserica sărbătorește ca an sfânt fiecare al 25-lea an, însă din caz în caz Papii pot se declara și alți ani de ani sfinți.

Anul 1933, cum și timpul din 1934 până la sf. Paști este aniversarea întâmplărilor celor mai extraordinare, este aniversarea renașterii și răscumpărării omenirii. Să nu lăsăm să treacă puținul timp cât mai avem din el, fără rod. Să ne aducă tuturora adevărată bucurie sufletească.

Mismar

Să sărbătorim anul sfânt.

Biserica a declarat de an sfânt anul 1933, precum și lunile: Ianuarie, Februarie și Martie din anul 1934. Dacă mai avem câteva săptămâni în care ne putem folosi de binefacerile acestui timp sfânt, care este aniversarea de 1900 ani a morții și învierii Domnului Nostru Isus Hristos.

Serbătorirea anilor jubilară a fost în uz deja în legea veche și originea ei o are în legile sfinte ale vechiului Testament. Fiii lui Israil — așa citim în cărțile lui Moise — au trebuit să serbătorească fiecare cincizecilea an. Si aceasta serbătorire n'a fost numai bisericască, ci a fost sărbătoarea poporului întreg. Anume în anii jubilară pămintele lăsate ca zălog — fără nici o plată sau contraserviciu — au trecut din nou în posesiunea proprietarului de origine sau a succesorilor săi. Datoriile au fost șterse. Robii evrei și-au recăpătat

libertatea. Chiar și pământul și animalele sau odihnit, pentru că în anul jubilar lucrarea pământului a fost suspendată și poporul a trăit din roada anilor precedenți.

Gândul acesta frumos la preluat și Testamentul Nou, însă cu gândul, de a promova viața sufletească, — lăsând la o parte partea materială a

Bucuriile anului sfânt.

Anul 1933 — jubileul de 1900 ani al răstignirii și învierii lui Isus Hristos a devenit „sfânt“ și sub raportul canonizărilor și beatificărilor. În acest an au fost canonizați 2 Sfinți și beatificați 5 Fericiți.

Vom da pe rând în gazeta noastră viața și faptele fieștecăruia.

În 4 Iunie 1933 a fost declarat Sfânt, *Andrei Hubert Fournet*. S'a născut dintr'o familie nobilă în Poiton, în Franța la 6 Decembrie 1752. Din familia lui, deja din timpuri vechi, au eșit mulți călugări și preoți. Andrei Hubert era un băiat destul de ușuratec, care n'a voit să îndeplinească do-

rința ferbinte a mamei sale, de a se preoții.

Văzând, părinții că fiul lor iubit începe a părăsi calea cea bună, l'au dat — pentru o mai bună cercetare — la un neam de al lor — *Jean Fournet de Minieres* preot în Hains. Preot cu mare evlavie, a făcut, ca nepotul său de bună voie să termine teologia. *Andrei Hubert* se preoțește în 1776.

Ca preot, la început este destul de slab. Se încurcă la predicății atât de mult, încât unchiul său este silit al chema jos de pe amvon.

Odată se întâmplă — că așteptând oaspeți în casa sa, masa îi era acoperită cu mâncări și argintării, căci era bogat. Un cerșitor întră, vede masa acoperită cu bunătați și îi cere vre-o câțiva bani. *Andrei Hubert*, cu cuvinte aspre îl refuză zicând că nu are bani „Cum n'ai bani” — zice cerșitorul — „dar masa ta este acoperită cu bani!” Aceste cuvinte îi

pun pe gânduri pe tinărul preot și de aici începând duce o viață sfântă. Devine preot model și azi este modelul de urmat al tuturor parohilor.

În revoluția franceză o duce greu, De multeori deghizat, în haine streine cu periclitarea vieții sale a administrat sfintele taine și de multe ori a liturghisit în ascuns, urmărit de jandarmi și pururea amenințat cu moartea.

Împreună cu *Elisabeta Bichier* înființează asociația surorile Crucii, numite surorile sf. Andrei, care au avut menirea de a ajuta pe preoți în pastorizație. A murit în anul 1834.

Minunile săvârșite de el și constatate în modul cel mai riguros sunt :

1. La Poitiers a vindecat în mod miraculos pe *Luciana Blanchau*, care a avut picioarele diformate în urma unei boale.

2. La Pampeluna s'a vindecat în mod miraculos și subit sora *Generoza Oliván*, care a suferit de o boală foarte gravă. Ea s'a vindecat

prin atingerea unei cămăși, care a fost adusă dela mormântul sfântului *Andrei Hubert Fournet* în anul 1927.

Vești bune din Spania. Din Spania — țara suferințelor — ne vine vestea, că la ultimele alegeri au eșit biruitori catolicii. Guvernul a încercat, ca să schimbe rezultatul alegerilor, de aceea a ordonat balotaje acolo unde catolicii au biruit. Spiritul catolic însă a rămas tare și în balotaje au câștigat din nou catolicii. Cerul înourat al Spaniei, începe din nou a se însenina.

Cu bucurie anunțăm căsătoria Dșoarei *Cecilia Hotea* licențiată în drept, fiica preotului din Bârsana — cu *DI. Dobossy* judecător în Halmeu. Felicitările noastre.

Mulf mai rău. Mama : „Costică, ce ai făcut, cum așteți ? Iarăș te-ai bătut cu Petru vecinului ! Haina ta cea nouă e ruptă, va trebui să-ți cumpăr haine noi !” — Costică răspunde radios : „O, atât, nu-i nimic, să-l vezi tu pe Petru ! Mamă-sa va fi silită să-și cumpere un nou copil !”

Poșta Administrației. Cvităm cu mulțumită suma de Lei 100 drept abonament dela Pr. Liviu Sălăgian Ardușat.

Calendar săptămânal.

21 — 27 Ianuarie 1934.

21. Dumineca lui Zaheu. Ap. I. Tim. 4. 9.

Evg. Luca 19, 1—10 C. Maxim Mart. † 662

22. Luni Ap. Timotei

23. Marți M. Clemente

24. Mercuri C. Xenii. Sărb. Naș. Unirea T. R.

25. Joi Ep. Grigore Teol. † 389

26. Vineri C. Xenofont

27. Sâmbătă M. sf. Ioan G. de Aur † 407.

„Ce folos este omului, de ar dobândi lumea toată, iară sufletul său își va pierde ? Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său ?” (Mat. 16, 26)